Р Е Ш Е Н И Е
№ 2679

гр. София, 22.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 18 състав,** в публично заседание на 19.03.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Росица Драганова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **650** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 4 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба вх. № 1751 от 21.01.2014 година, по описа на Административен съд София - град, подадена от Д Б. Б., ЕГН [ЕГН], чрез упълномощения адв. К. Д. П., срещу Заповед № АД1881 от 20.11.2013 г., издадена от ВНД Зам.Началник на отдел „Пътна полиция" при Столична дирекция на вътрешните работи, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. Б от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца, като се зачита времето на фактическото отнемане, считано от 09.11.2013 г.

Съгласно изложените в жалбата аргументи, Б. оспорва заповедта като незаконосъобразна, издадена в нарушение на процесуалния и материалния закон. Жалбоподателят счита, че в заповедта не е отразена правилно установената с акта за установяване на административно нарушение /АУАН/ фактическа обстановка. Излага съображения, че при изложената в АУАН фактическа обстановка, приложима би била разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. З от ЗДвП. Иска отмяна на атакуваната заповед.

Ответникът – зам.началник на отдел „Пътна полиция" при Столична дирекция на вътрешните работи, чрез юрк. М. и юрк. Ч., оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Съгласно АУАН № АД1881 бланков № 432069 от 09.11.2013 г., на същата дата около 04:25 часа в [населено място], по [улица], Дарен Б. Б. е управлявал л.а. Л. Д., с рег. [рег.номер на МПС] , с посока на движение от [улица]към [улица]и срещу № 33 е спрян от автоконтрольори при ОПП-СДВР. Същите са установили, че водачът лъха на алкохол, като е отказал да бъде изпробван за употреба на алкохол, с техническо средство Алкотест-Дрегер 7410 с № 0296. Издаден му е талон за медицинско изследване № 0439653 за Първа Градска болница. Съгласно приложения протокол за медицинско изследване за употреба на алкохол или друго упойващо вещество, съставен на 09.11.2013 г. от д-р Д. К. – ПМБАЛ, при вземане на кръвната проба Б. е посочил, че е употребил алкохол – 300 гр. уиски към 01:00 ч. на 09.11.2013 г. Взетата кръвна проба е изследвана в специализираната химическа лаборатория към МБАЛ „Св. А.“ - С., като съгласно протокол за химическа експертиза за определяне концентрацията на алкохол или друго упойващо вещество в кръвта № 1794/11.11.2013 г., съставен от М. В. М. – химик, в изпратената за изследване кръвна проба на Б. е установено количество етилов алкохол 1,0‰.

Административният орган е направил заключение за наличие на предпоставки по чл. 171, т. 1, б. „б" от ЗДвП, поради което и на основание чл. 172, ал. 1 от ЗДвП е издадена заповед за прилагане на принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца, като се зачита времето на фактическото отнемане, считано от 09.11.2013 г.

Заповед № АД1881/20.11.2013 г., издадена от ВНД зам.началник на отдел „Пътна полиция” при СДВР, е връчена на Дарен Б. Б. на 18.12.2013 г. Заповедта е оспорена по съдебен ред, като жалбата е подадена в АССГ с входящ № 33890/27.12.2013 г.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима - подадена е в рамките на законоустановения срок, съгласно чл. 149, ал. 1 от АПК и от надлежна страна - адресат на оспорения акт. Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1,б. „б” се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по ЗДвП съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл. 170, ал. 1 от ЗДвП контролът по спазване на правилата за движение и на изискванията, определени от закона и издадените въз основа на него нормативни актове, се осъществява от съответните служби по тази глава. По силата на чл. 165, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, определени от министъра на вътрешните работи служби контролират спазването на правилата за движение от всички участници в движението и техническата изправност на движещите се по пътя пътни превозни средства, като на основание чл. 165, ал. 2, т. 2 от ЗДвП, при изпълнение на функциите си по този закон определените от министъра на вътрешните работи служби имат право да изземват и задържат документите по т. 1 в допустимите от закона случаи.

По делото е представена Заповед № Із - 1741/28.08.2012 г. на министъра на вътрешните работи, по силата на която на ръководителите на служби за контрол по ЗДвП, сред които и началниците на областните дирекции на МВР и СДВР или

оправомощени от тях длъжностни лица е възложено да прилагат с мотивирана заповед принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 4, т. 5, буква „а“ и т. 6 от ЗДвП, съобразно тяхната компетентност. На основание цитираната заповед е издадена заповед рег. № з-11783/17.09.2012 г., с която директорът на СДВР е упълномощил длъжностни лица, сред които и заместник-началникът на отдел „Пътна полиция” при Столична дирекция на вътрешните работи, на основание чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, да издават заповеди за налагане на принудителни административни мерки по ЗДвП. Следователно, оспорената заповед № АД1881/20.11.2013 г. издадена от зам.началника на отдел „Пътна полиция” при Столична дирекция на вътрешните работи е издадена от орган, който притежава съответната компетентност.

Заповедта е издадена в предвидената от закона писмена форма, като при издаването й не са допуснати съществени процесуални нарушения. В съдържанието на оспорения акт са посочени фактическите обстоятелства, както и правното основание, наложили прилагането на съответната принудителна административна мярка.

Наистина в заповедта неправилно е посочено, че употребата на алкохол от водача е установена с техническо средство 1794, докато от приложените доказателства към административната преписка се установява, че това обстоятелство е установена с химическа експертиза, но така допуснатото несъответствие не е съществено.

Вземането на кръвната проба е удостоверено от длъжностно лице – лекар. Представеният по делото протокол за медицинско изследване е официален свидетелстващ документ, издаден от длъжностно лице – лекар и представлява доказателство за извършените от него действия. Жалбоподателят не е оспорил този документ, следователно същият има обвързваща доказателствена сила за съда. Същото се отнася и за представения протокол за химическа експертиза № 1794/11.11.2013 г. Експертизата е извършена във МБАЛ „Св. А.“ С., оторизирана лаборатория, съгласно чл. 15, ал. 2, т. 1 от Наредба № 30 от 27 юни 2001 г. за реда за установяване на употребата на алкохол или друго упойващо вещество от водачите на моторни превозни средства, по един от предписаните методи, съгласно чл. 16, ал. 1 от наредбата – газхроматографски метод. Следователно са налице всички материалноправни предпоставки за прилагане на временна мярка по отношение на Б..

При произнасянето на компетентния орган относно осъществяването на административната или наказателна отговорност на водача или след изтичане на предвидения в закона срок, принудителната мярка следва да се счита за отпаднала. Тази мярка няма санкционен характер. Принудителната административна мярка по своя характер е вид административна принуда, предвидена в специалния закон с оглед спецификата на регулираните с него обществени отношения, прилага се превантивно и с изчерпателно предвидени условия за прекратяването й.

В случая е безспорно установено, че Дарен Б. Б. е управлявал МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско изследване, поради което е налице хипотезата на чл. 171, т. 1, б. „б”, предл. 1 от ЗДвП. С проявлението на релевантния факт възниква публичното право на административния орган да приложи принудителна административна мярка, като отнеме временно свидетелството за управление на МПС на водача, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца. От последното следва, че издадената на цитираното правно основание заповед на началника на отдел „Пътна полиция” - СДВР съответства на действащите законови разпоредби, а подадената срещу заповедта жалба е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора и с оглед направеното от ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати такова в размер на 150 лева, на основание чл. 7, ал. 1, т. 2 от Наредбата за размерите на минималните адвокатски възнаграждения.
Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София - град, I АО, 18-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Дарен Б. Б. срещу Заповед № АД1881 от 20.11.2013 г., издадена от ВНД Зам.Началник на отдел „Пътна полиция" при Столична дирекция на вътрешните работи, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. Б от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца, като се зачита времето на фактическото отнемане, считано от 09.11.2013 г.
ОСЪЖДА Дарен Б. Б., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 150,00 /сто и петдесет/ лева разноски по делото.
Решението подлежи на касационно оспорване пред Върховния административен съд на Република Б. в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: